

Mermaid 25 jaar in de vaart

Op 10 december 2011 is het een kwart eeuw geleden dat het Vennootschap Mermaid Boat Trips in het Handelsregister Curaçao werd bijgeschreven. De voor dat doel in Guadeloupe gekochte boot voer toen na 60 onstuimige uren, waarbij het kompas het ook niet meer deed, de haven van Curaçao binnen. De 'oude' Mermaid gaat er binnenkort uit en wordt aan Trinidad verkocht. Daarvoor in de plaats komt er een andere, grotere, snellere en supermoderne boot.

TEKST EN FOTO'S SOLANGE HENDRIKSE

Bart Schoonen

Cor Mons

De naam Mermaid is op Curaçao een begrip en daarbij denkt men direct aan vaarten naar Klein Curaçao. Aan de geboorte stond Bart Schoonen. Het was 25 jaar geleden, op 35-jarige leeftijd, zijn passie en droom om vooral toeristen, maar ook lokale mensen te vervoeren. In Guadeloupe werd de boot ook al voor vaartochten gebruikt en deze heeft hier dus niet echt aangepast te worden. Maar voordat er eindelijk naar Klein Curaçao kon worden gevaren, werden er snorkeltrips gemaakt, sunset- en moonlightvaarten in de Curaçao-se haven, of gewoon feestjes op de boot. Menigeen heeft daar nog mooie herinneringen aan.

Schoonen: „Ja, dat is een hoop jaartjes geleden... Ik begon als pionier en ging een boot in Guadeloupe kopen. We kwamen daarmee op Curaçao aan zonder papieren, niks, en zijn gewoon begonnen. Toen kwam natuurlijk alle ellende... beetje bij beetje ben ik er zowat in geëerd. We werkten met heel veel vrijwilligers en namen van alles aan, want je moest ergens beginnen.

Klein Curaçao, een klein onbewoond eilandje van 2 kilometer lang en 800 meter breed, los van het 'grote' Curaçao, ligt 25 kilometer zuidoostelijk. Het is ongeveer 2 uur varen vanaf het Spaanse Water. Er staan vuurtoren en een oud verroest scheepswrak. Maar het is vooral het eindeloze witte zandstrand dat in het oog springt en het turquoise gekleurde, kristalheldere water. Ook de hutjes langs het strand ogen vriendelijk en geven het geheel iets sprookjesachtigs.

Doordeweeks varen met toeristen van het enige cruiseschip dat Curaçao aandeed, om te snorkelen aan de Caracasbaai. Dat waren ongeveer 10 klanten, totdat het er op een gegeven moment 40 werden en soms wel bijna 80. Dat lag aan de hotels en aan Taber Tours, die deze trips voor mij verkochten. Vrijdags 's avonds moonlightvaarten voor de lokale bevolking. Het was heel mooi allemaal, live muziekje op de boot, of een triothe, dansen onder de sterrenhemel, hapjes, drankjes, en alles speelde zich af in de haven.

Langzaam begon ik in de weekenden op Klein Curaçao te varen, waar totaal niets stond, be-

halve een vuurtoren en een oud scheepswrak. Paaltjes in de grond voor een zeilijte en wat schaduw voor de 5 à 6 toeristen, die we daarna toe brachten. Bankje erbij. En toen begon ik het huisje te bouwen. Iedereen zei dat ik gek was, maar wat er nu staat, is iets unieks. Het was overleven en ik heb met bloed, zweet en tranen gewerkt aan de Mermaid. We hebben nooit enige subsidie gehad, en alles altijd uit eigen middelen bekostigd. De sunset trips en moonlightvaarten zijn er nu uit. Het is allemaal natuurlijk ook erg duur geworden. Laat mij het zo zeggen, het is niet duur, maar kost een hoop geld. Je hebt minstens twee mensen no-

dig om 's nachts te varen, daarna het opruimen, het schoonmaken en de volgende ochtend alweer vroeg uitvaren naar Klein Curaçao, er komt nogal wat werk bij kijken. Het eiland krijgt tegenwoordig veel meer toeristen, wat dat betreft is het een voordeligere tijd voor de Mermaid. In het begin waren er voornamelijk Amerikaanse toeristen, ook enkele Italianen en Duitsers, maar tegenwoordig is ongeveer 80 procent Europeaan.

Toen ik 25 jaar geleden de boot in Guadeloupe kocht, was ie natuurlijk al oud, de papieren waren zoek. Ik weet daarom niet hoe oud de boot precies is. Misschien wel 40 à 50 jaar, ik weet

het niet. Maar het schip heeft al die tijd goed werk gedaan en het bijna nooit laten afweten. Ik heb de boot tien jaar geleden aan Cor Mons verkocht, het ging me wel aan het hart, maar ik ben blij dat hij hem heeft. Hij stopt heel z'n hart en ziel erin. En ik ben blij dat het gaat, zoals ik het zelf graag had willen doen. En nu vaar ik af en toe nog wel eens mee op de Mermaid en dat is natuurlijk altijd weer ontzettend leuk."

Nieuwe eigenaar

Cor Mons kocht tien jaar geleden de Mermaid van Bart Schoonen, samen met Jack Mijlhof. Nu zijn Cor en zijn vrouw Veronica de

trotse eigenaren. Trots, omdat ondanks alle tegenslagen de Mermaid zich er doorheen geworsteld heeft en het steeds beter gaat.

Het kwam allemaal aan een piepkleine advertentie in een Nederlandse krant: 'boot te koop op Curaçao'. Het was 26 mei 2001 en de verjaardag van Mons, toen hij samen met vrienden een biertje dronk en niemand er idee had waar Curaçao lag. De advertentie bleef echter boeien en na enig heen en weer gebel met de eigenaar van de boot, besloot hij onaangekondigd samen met z'n vrouw een kijkje te gaan nemen. Ze werden al gauw verliefd op Curaçao. Daarbij nam Schoonen hen mee naar Klein Curaçao en ze waren gelijk verkocht. Mons: „Dit was echt een droom, ondanks de bende die het toen nog was." De koop werd gesloten, nota bene een kwartier voordat het echtpaar Mons weer op het vliegveld richting Nederland stapte.

Tijdens de vlucht vroegen ze zich af waar ze aan begonnen waren. Ze hadden geen papieren, niets. Terug in Nederland waren ze zich er van bewust een bedrijf in het buitenland te hebben gekocht, maar wat? Desondanks werden er plannen gemaakt, richting Curaçao en binnen 3 weken was hun huis in Nederland verkocht, terwijl er vanuit Curaçao stevast de garantie gegeven werd dat het allemaal wel goed kwam, dat het alleen een poosje zou duren. En met

die belofte moesten ze het doen.

Drie maanden later, op 19 september 2001, kwamen ze na een week Amerika naar Curaçao, waar vrijwel alles stil lag in de toeristenwereld, door de aanslagen in Amerika op de 11e september. En de koop werd een feit, samen met Jack Mijlhof als partner en de respectievelijke echtgenotes. Een jaar later stapte Mijlhof er echter uit omdat hij het niet meer zag zitten. Desondanks zijn ze nu nog altijd de beste vrienden. Mons: „We kochten de aandelen terug en mijn vrouw en ik werden met z'n tweeën zelf eigenaar. Moeselijke jaren daarna, het schip werd stilgelegd, lag aan de kant vanwege inspectie en het moest weer vaarwaardig gemaakt worden. Allemaal tegenslagen. Gedacht werd namelijk dat we na 2 à 3 jaar toch wel weer weg zouden gaan, het zouden opgeven, omdat we het dan zat waren. In de tussentijd werden de tochten naar Klein Curaçao nog wel uitgevoerd, doch uitbesteed aan de Miss Ann. Maar daarna ging het ineens bergopwaarts. Klein Curaçao werd opgeknapt, stukje bij beetje, en nu is het perfect. Ook het bedrijf is gegroeid, door voornamelijk de eigen inzet."

Deden de Monsen in het begin alles met z'n tweeën met nog twee losse krachten, nu zijn er vier in vaste dienst en hoeven zij niet meer alles zelf te doen. Aan huis worden nog wel de maaltijden verzorgd in een special daarvoor ingerichte koelkamer.

De 'oude' Mermaid.

In jugs gaat alles op temperatuur mee op de boot naar Klein Curaçao en kunnen de passagiers zich daar onder de verkoeling van de grote comfortabele hut aan ontbijt in een gevarieerde lunch te goed doen. Ook zijn er ligstoelen en snorkels, kunnen de gasten meevareren op de 'bananaboot' en zijn er toiletten en een douche met zoet water aanwezig. Het zoetwater wordt via een pijp vanaf de boot naar de hut op het eiland gepompt. Mons: „Het lijkt wel een fantasieverhaal, zoals je dat wel eens op televisie ziet, 'ik vertrek en het lukt'. En het is me gelukt ook."

Nieuwe boot

Mons: „De nieuwe boot was mijn idee, want de mensen en de tijden veranderen en je moet hierin meegaan. We willen voor onszelf groter, makkelijker en sneller. Met dit nieuwe schip beogen we ook dat de mensen minder zeeziekte worden. We hadden eerst een schip op Jamaica gekocht en ook al aanbetaald, maar mijn vrouw Veronica vond het maar niets, (lachend) zeg maar vrouwelijke intuïtie. Het stond haar niet aan. Die koop hebben we dus tenietgedaan en we konden een deel van het reeds aanbetaalde geld terugkrijgen. Achteraf klopt het schip en de papieren ook niet. Dus weer thuis, terug uit Jamaica, kreeg ik via internet iets opgestruurd, maar allemaal heel vaag. Het kon me niet boeien en ook het schip en de prijs bevielen me niet. Maar Veronica droeg

aan. Dus samen met een vriend ernaar toe geweest om te bezichtigen. Dat was in Fort Lauderdale in Amerika. De boot was van een ontzettend rijke familie, die het twee à drie keer per jaar als pleziervaart gebruikte, dus vrij ongebruikt. Ik was er meteen van onder de indruk. Vanwege financiële problemen van die familie, moest de boot binnen drie weken geschieden en heb ik het gekocht, zoals die erbij lag.

Toen moest de boot naar Curaçao gevaren worden. Motoren gestart die het niet goed bleken te doen en dat duurde aan reparatie tweehalf maand. Eindelijk onderweg naar Curaçao, ging bij de Dominicaanse Republiek een van de motoren stuk. Deze kon niet gerepareerd worden en er werd op één motor doorgevaren in het orkanseizoen in oktober 2010, onder begeleiding van de Kustwacht. Alles goed ingedekt. Op Curaçao kwam de Scheepsinspectie erbij om de tekening te bekijken, zoals ik het wilde hebben. Die was erover te spreken. Vroeger niet, maar met dit nieuwe plan is daar verandering in gekomen. Op 1 mei 2011 werd met de verbouwing begonnen en werd alles uit het schip gesloopt. Dagelijks werken ongeveer vier tot tien man eraan, ook wel meer soms. Alles is nu nieuw, de motoren, de gearbox en de Scheepsinspectie houdt het elke week bij. Het is nu zo ver. De 'nieuwe' Mermaid wordt op 10 december 2011 officieel in de vaart genomen."

Barbecue op Klein Curaçao.

Er wordt hard gewerkt aan het nieuwe schip.

Zoet water wordt vanaf het schip via een pijp naar de hut gepompt.